

Подиръ тѣхъ идѣше вѣното на невѣстата, натоварено на 60 коня. Всѣки отъ тѣхъ бѣ покритъ съ намѣтало отъ червено кадифе, което се влачеше седемь-осемь лакти подире му. Денковетѣ, вързани отъ дветѣ страни на седлото, бѣха пълни съ злато, сребро, слонова костъ, копринени платове и рѣдки скъпоценности. Накрая сватбената глота завършваше съ още две стотни стрелци и копиеносци.

Блѣскавото шествие извика викове на почуда и възторгъ.

Бавно пристѣпяха бѣлитѣ коне, извивайки надменно стройни шии, ярко блестѣха на слънцето талазитѣ на червеното кадифе.

Тълпата напрѣ, разкъса редицитѣ блюстители, обгради кочията.

Хиляди рѣще се прострѣха, обсипаха съ цвѣтя пѣтя, размахнаха шапки и кърпи. Мария се наведе презъ прозореца на кочията, пое колкото цвѣтя можа да вземе, даде ги на Белослава, която седѣше отлѣво до нея, стисна десетки, стотици рѣще, които се надпреварваха да я докоснатъ.

— Сбогомъ! Сбогомъ!

Сълзи течеха свободно и нескрито по бледитѣ ѝ бузи.

Стражи се спуснаха да сторятъ пѣтъ, кочията тръгна по-бързо. Мария се огледа още веднѣжъ наоколо: роднитѣ хѣлмове, Царевецъ, Трапезица, изтѣнѣлитѣ синьозелени води на Етъра... Може би ги виждаше за последенъ пѣтъ. Тя протегна и дветѣ си рѣще, размахна ги за поздравъ и раздѣла.

— Сбогомъ! Сбогомъ!

Народътъ се притискаше съ упорита настойчивость. Всѣки искаше да види за последенъ пѣтъ дъщерята на „Калиянчо“, всѣки искаше да се сбогува — сякашъ изпращаше свое рождено чедо. Много жени изтриваха сълзитѣ си. Малки деца изтичваха съ дребни китки въ рѣжа.

До градскитѣ порти блѣсканицата и навалицата бѣ още по-голяма. Конниците съ мъжа пробиваха пѣтъ за